

In zijn boek *De NSB en de NSB'ers. Kennisonrechtvaardigheid en stereotypering* fabriceert Dick Kampman op frauduleuze wijze bepaalde cijfers en verzwijgt hij structureel feiten die zijn beweringen tegenspreken.

Kampman stelt dat de Nederlandse SS (circa vierduizend leden) ongeveer 4% van het totale aantal Nederlandse nationaal-socialisten (honderdduizend personen) vormt. Hij telt daar nog eens 4% sympathisanten van de Nederlandse SS bij op en concludeert op basis hiervan dat circa 92% van de NSB-leden tot de gematigde, nationalistische 'Mussert-meerderheidsfractie' behoorde en slechts 8% van de NSB-leden op nazi-Duitsland georiënteerd was. Volgens Kampman was 'de Mussert-meerderheidsfractie in de NSB in het algemeen niet uitdrukkelijk Duits-georiënteerd'.

Terwijl Kampman anderen beschuldigd van 'pseudo-statistiek' en het hanteren van 'niet kwantificeerbare grootheden' zijn tegen deze dubieuze cijferfabricage verschillende fundamentele bezwaren in te brengen. Zo is het uitgangspunt dat alleen een minderheid van de Nederlandse SS werkelijk *Deutschfreundlich* was en de overgrote meerderheid volgelingen van Musserts binnen de NSB een gematigde, niet Duits georiënteerde stroming vertegenwoordigde veel te eenzijdig en historisch gezien niet houdbaar.

Verschiedende categorieën NSB'ers die nauw samenwerkten met de Duitsers, zich in dienst stelden van Duitse nazi-organisaties en/of zich verre van gematigd gedroegen tijdens de bezetting blijven volledig buiten beschouwing in Kampmans beschouwing. Zo behoorde bijvoorbeeld de helft van 23.000 Nederlandse vrijwilligers voor het Oostfront tot de NSB (deze informatie is van Kampman zelf afkomstig!). Zij stelden zich onder *Duitse* leiding in vreemde krijgsdienst, waartoe NSB-leider Mussert hen uitdrukkelijk opriep. In *Volk en Vaderland*, *De Zwarte Soldaat* en andere periodieken van de NSB verschenen regelmatig lovende artikelen over de Waffen SS en de NSB-vrijwilligers daarin. Het maakt duidelijk dat Kampmans bewering dat er onder de grote meerderheid van de Nederlandse nationaalsocialisten (de zogenaamde 'circa 92% omvattende NSB'ers van de gematigde Mussert-stroming) 'een grote afkeer bestond van de Waffen SS' aantoonbaar onjuist is. Sinds de in 2011 verschenen studie *Jongens van Nederland. Nederlandse vrijwilligers in de Waffen SS* van Evertjan van Roekel is bekend dat ook Oostfontvrijwilligers uit ons land betrokken zijn geweest bij barbaarse moordenpartijen op Joden in de Sovjet-Unie. Van Roekel baseert zich op dagboeken van verschillende Oostfontvrijwilligers die het mishandelen en vermoorden van Joden uitvoerig en met instemming beschrijven. Hoewel Kampman boeken bespreekt die tussen 2011-2014 zijn verschenen, noemt hij Van Roekels studie en de hierin voor Nederlandse nationaal-socialisten zeer belastende feiten in het geheel niet. Ook de NSB'ers die toetraden tot het Nationalsozialistische Kraftfahrkorps (NSKK), een paramilitair onderdeel van de NSDAP, worden door Kampman niet vermeld. Hoewel precieze cijfers ontbreken stelt Alex Dekker in zijn boek over de NSKK dat de meerderheid van de Nederlandse NSKK-vrijwilligers behoorde tot de NSB.

Eveneens buiten beschouwing in zijn merkwaardige 'rekensom' laat Kampman de Nederlandse Landwacht. Vrijwel de gehele Nederlandse Landwacht, die in het laatste oorlogsjaar 20.000 manschappen telde en op grote schaal de bevolking terroriseerde, bestond uit NSB'ers. De uitgeoefende terreur van deze grote groep van de NSB'ers kan onmogelijk als 'gematigd' worden beschouwd.

Buiten beschouwing blijven eveneens de begunstigende leden van de Nederlandse SS. Op het hoogtepunt in augustus 1944 waren dit er 3929, waarvan de meerderheid NSB-lid was aldus N.K.C.A. in 't Veldt in zijn tweedelige studie *De SS en Nederland*. Zelfs NSB-kopstukken Hendrik Jan Woudenberg en Evert Roskam, die het vertrouwen van Mussert genoten, waren begunstigend lid van de SS.

Hoewel veel kleiner in aantal blijven de NSB'ers die deel uitmaakten van speciale politie-eenheden die waren belast met het opsporen van ondergedoken joden (van de door Ad van Liempt en Ad van Liempt onderzochte 280 daders was 82% lid van de NSB) eveneens buiten beschouwing bij Kampman.

Hetzelfde geldt voor de NSB-burgemeesters en hun naaste medewerkers die ijverig meehielpen aan de uitvoering van Duitse terreurmaatregelen, zoals bijvoorbeeld Frederik Ernst Müller in Rotterdam en S.L.A. Plekker in Haarlem (beide mannen stonden op zeer goede voet met Mussert), en andere functionarissen van de beweging die samenwerkten met de bezetter.

Geconstateerd moet worden dat Kampmans bewering dat circa 92% van de NSB-leden behoorde tot de gematigde, nationalistische 'Mussert-meerderheidsfractie' volledig onjuist is omdat in de rekensom die hieraan ten grondslag ligt allerlei categorieën NSB'ers die deze conclusie weerspreken buiten beschouwing zijn gelaten.

Tenslotte is er nog een ander feit dat Kampmans bewering over het bestaan van een gematigde Mussert-stroming binnen de NSB, die circa 92% van de leden omvat volledig ontkracht: *er bestond binnen de NSB tijdens de oorlog, evenals in jaren daarvoor, geen gematigde stroming*. Al evenmin was het antisemitisme van de NSB gematigd, zoals Kampman beweert. Op beide punten wordt hieronder ingegaan.

In zijn brochure *De Bronnen van het Nederlandsche Nationaal-Socialisme*, gepubliceerd in het najaar van 1937, aanvaardde Mussert grotendeels de rassenleer van de nazi's. Het Nederlandse volk behoorde, evenals Engelsen, Duitsers en Scandinaviërs tot 'den Germaanschen tak van het Noordras'. Vanwege zijn superioriteit speelde dit ras een leidende rol in de wereld. De NSB-leider verklaarde eveneens het antisemitisme tot ideologische leerstelling van zijn beweging. Zelfs het nazistische waanidee van een wereldwijd Joods complot omarmde hij: 'De Nederlandsche sectie van het internationale Jodendom (...) is er zich ten volle van bewust, dat zij reeds zeer ver gevorderd zijn op den weg van het in slavernij brengen van het Nederlandsche volk door de machtige wapens, genaamd kapitalisme, marxisme en democratie.' Tezelfdertijd werd duidelijk hoe Mussert zich de oplossing van de vermeende Joodse dreiging voorstelde.

Vanaf 1937 deed de NSB-leider verschillende uitspraken waaruit bleek dat hij een voorstander was van een Jodenvrij Nederland. In een interview met de Amerikaanse journalist B. Stavis in oktober 1937 (het artikel verscheen kort daarna vertaald in *De Groene Amsterdammer*) zei Mussert over Joden: 'Ik ben hun vijand en zal dat altijd zijn.' Op de vraag wat er met hen zou gebeuren wanneer hij aan de macht kwam, antwoordde hij: 'Dat is geen vraagstuk, ze zullen eenvoudigweg verdwijnen.' Een jaar later kwam Mussert met een concreet voorstel hiervoor.

Kort na de Reichskristallnacht van 8 op 9 november 1938 presenteerde de NSB-leider zijn plan om ongewenste Joden in Europa te deporteren naar Brits-, Frans en Nederlands Guyana in Zuid-Amerika. Zijn standpunt verschilde nauwelijks van de opvattingen van de nazi's die toentertijd eveneens gedwongen emigratie en deportatie van de Joden voorstonden.

Mussert heeft inderdaad nooit de fysieke uitroeiing van andere rassen gepropageerd. In tegenstelling tot de indruk die Kampman wekt is er overigens geen enkele serieuze historicus die dat beweert. De methoden van verdrijving, etnische zuivering en deportatie hadden wel de uitdrukkelijke instemming van Mussert. In augustus 1940 schreef hij voor Hitler zijn 'Nota over den Bond der Germaansche Volkeren'. Hierin bepleitte de NSB-leider een nieuwe ordening van Europa op basis van 'het volksche beginsel en rasbeginsel'. Volgens de NSB-leider betekende dit 'volksverhuizingen op een schaal als in geen eeuwen is voorgekomen'. Het was een eufemistische omschrijving voor massale deportaties en etnische zuiveringen. Mussert verzocht Hitler om België toe te voegen aan ons land en dit vergrootte Nederlandse grondgebied 'zoveel mogelijk vrij te maken van Joden en Walen'. Op dat moment had het Reichskommissariat in Nederland zich nog beperkt tot enkele administratieve verordeningen tegen Joden. Met zijn radiale voorstel liep de NSB-leider dus ver vooruit op de antisemitische maatregelen van de bezetter.

Zoals bekend uit de literatuur provoceerde de WA al vroeg tijdens de bezetting antisemitische rellen en ging zij over tot geweld. Op 9 november 1940 hield deze paramilitaire organisatie van de NSB een grote mars door Amsterdam. De tocht ging door de Jodenbuurt, waar volgens het WA-blad *De Zwarte Soldaat*, 'het schuim der wereld zijn moordplannen smeedde'. Na de invoering van verschillende antisemitische maatregelen van de nazi's, zoals het ontslag van alle Joden uit overheidsdienst, en de eerste razzia's op 22 en 23 februari 1941 in Amsterdam schreef Mussert op 7 maart 1941 in *Volk en*

Vaderland dat 'nu aan de Jodenoverheersing en de Jodenterreur ten behoeve van het welzijn van het Nederlandsche volk door de Deutsche bezettende overheid een einde wordt gemaakt'. 'Onder de kop' De W.A. bevrijdt Groningen van de Joden' verkondigde *De Zwarte soldaat* op 18 maart 1941: 'Het doel is om Joden uit het openbare leven te verwijderen.' In het artikel wordt beschreven hoe de WA erin slaagt om in de meeste cafés hier bordjes met de tekst 'Joden niet gewenscht' te laten ophangen. Het gewelddadige optreden van de WA tegen Joden en politieke tegenstanders in verschillende steden werd in *De Zwarte Soldaat* vaak op trotse toon beschreven. Niettemin beweert Kampman doodleuk: 'Het geweld van de Weer-Afdelingen (WA) was niet structureel, maar incidenteel en kleinschalig.' Opmerkelijk in dit verband is dat de Duitsers begin 1941 decreteerden dat WA'ers zich onder geen bedding meer in de Amsterdamse Jodenbuurt mochten vertonen. Het staat beschreven in Seijs' boek over de Februaristaking, dat ook op Kampmans literatuurlijst staat vermeld.

Naar aanleiding van de invoering van de Jodenster in mei 1942 schreef het NSB-blad *Fotonieuws*: 'Maar zoals zij zelf de ghetto's tot krottenwijk en erger verlaagden en den naam „jood" tot een scheldnaam maakten, zoo vreezen wij, dat de joden deze Davidster tot een teeken van schande zullen maken...' Na aanvang van de invasie in Frankrijk stelde *Volk en Vaderland* op 9 juli 1944 'het wereldjodendom verantwoordelijk voor uitbreken 'deze grootsten aller oorlog' en werden de collectieve maatregelen tegen Joden, dus ook deportatie, goedgekeurd. Deze voorbeelden geven een aardig beeld van het gematigde antisemitisme van de NSB.

Tijdens de oorlog protesteerde de NSB-leider Mussert nooit bij de bezettingsmacht tegen de 'arisering' van Joods vermogen en de deportatie van de voormalige bezitters ervan. Wel beklagde hij zich samen met Rost van Tonningen bij Himmler over dat slechts een klein deel van het geconfisqueerd Joodse bezit voor Nederlanders werd gereserveerd. Blijkens de uitlatingen in haar periodieken beschouwde de NSB de meeste joden als parasieten die zich ten koste van hun gastvolkeren hadden verrijkt en deze onder hun volksvreemde heerschappij probeerden te brengen. Collectieve ontrecting, onteigening en deportatie golden in deze optiek als gerechtvaardigde straffen. Zoals uit het boek *Mussert & Co. De NSB-leider en zijn vertrouwelingen* van Tessel Pollmann blijkt heeft Mussert zichzelf gedurende de bezetting schaamteloos verrijkt met geroofd joods bezit.

In het najaar van 1942 publiceerde *Volk en Vaderland* – spreekbuis van Mussert – een brief van een Nederlandse vrijwilliger aan het Oostfront. Even ontluisterend als onthullend was de volgende zin hieruit: 'Ik geloof, dat jullie maar niet te veel opruiming moet (sic) houden onder de Joden dat kunnen wij veel beter, want dat hebben wij hier geleerd.' Dit veelzeggende citaat staat vermeld in het door Kampman besproken boek *'Wij weten niets van hun lot'* van Bart van der Boom. Kampman geeft er de voorkeur aan dergelijke informatie – die zijn beweringen weerleggen – eenvoudigweg te negeren. Wel merkt hij vilein over deze gerenommeerde historicus op: 'Het kan zijn dat Van der Boom een filosemitische positie inneemt. Vanuit die positie krijgen alle uitspraken over nationaalsocialisten een vanzelfsprekende antisemitische kleuring.' Het is een al even suggestieve opmerking als zijn uitlating – zonder enige verdere toelichting – dat ook Joden als Jodenjagers actief waren.

In zijn boek beweert Kampman dat de leden en leiding van de NSB onkundig waren van de uitroeiing van de Joden: 'Zolang geen definitieve bronnen beschikbaar zijn, kan er van uitgegaan worden dat de NSB-top en de NSB-leden niet op de hoogte waren van de zich buiten Nederland (pas in 1945) voltrekkende genocide.' Opnieuw wordt de waarheid geweld aan gedaan. In de literatuur wordt wel degelijk melding gemaakt van bronnen die duidelijk maken dat een deel van de NSB'ers en de NSB-leiding op de hoogte was van de massale uitroeiing van Joden. De hieronder vermelde voorbeelden zijn afkomstig uit deel 7a van *Het Koninkrijk der Nederlanden en de Tweede Wereldoorlog* van Loe de Jong, dat eveneens op Kampmans literatuurlijst prijkt.

Begin november 1941 schreef een medewerker van de SD in Den Haag in een *Politischer Lagebericht*:

'Die niederländischen NSKK-Männer, die aus Russland heimkehren, erzählen wie die Juden in den besetzten Gebieten verfolgt werden, und berichten von grossen, bestialischen Abschachtungen der Juden in Ostland, die von der einheimischen Bevölkerung vorgenommen werden, und mit Einstimmung der Deutschen stattfmden. Interessant ist es, festzustellen wie einzelne NSB'er diese Haltung der Deutschen laut tadeln, während andere NSB'er, die mehr völkisch eingestellt sind, die rücksichtslose Vertreibung der Juden begeistert loben.'

In februari 1942 schreef een SS-Sturmmann, die aan het Oostfront diende bij de Waffen SS, aan zijn kameraden van de WA te Arnhem:

'Hoe gaat 't met de joden bij jullie, er zijn er heel veel hier, maar ik geloof wel dat er niet veel meer zullen zijn als de oorlog hier afgelopen is, want er worden er heel wat opgeruimd, ik zelf heb er al heel wat doodgeschoten . . . ik hoop nog mee te mogen maken, dat ik nog eens 't kommando krijg over een groep kameraden om dat jodengespuis bij ons op te ruimen.'

Berichten van de uitroeiing van Joden bereikte ook NSB-kopstukken. Loe de Jong beschrijft hoe het hoofd van de afdeling vorming van de NSB, Robert van Genechten, geheel overstuurd door Mussert begin 1943 inlichtte over de 'toen tot ons doordringende wijze waarop de Duitsers Joden aan het liquideren waren'. Mussert reageerde met de opmerking 'Dit is en zware bloedschuld die de Duitsers op zich laden'. Het lijkt erop dat de zaak voor hem hiermee afgedaan was. De NSB-leider heeft de uitroeiing van Joden in ieder geval nooit aangekaart in zijn contacten met de Duitsers.

Loe de Jong concludeert dat er vanaf eind 1941 talrijke 'foute' Nederlanders zijn geweest die vernomen hadden dat in Oost-Europa Joden op grote schaal vermoord werden. Voor zover bekend zijn er uit deze kringen geen waarschuwingen doorgegeven aan Nederlandse officiële instanties.

Naast Bart van der Boom en Loe de Jong maken ook andere historici melding van NSB'ers die op de hoogte zijn van de uitroeiing van Joden. In het boek *Jodenjacht* van Ad van Liempt en Jan Kampman (die eveneens op de literatuurlijst van Kampman wordt vermeld) staat bijvoorbeeld vermeld dat Sam Olij, afkomstig uit een NSB-gezin en in dienst van de Waffen SS aan het Oostfront vocht, aan zijn familie schrijft:

'...het eenige wat Rusland heeft zijn wanzen, luizen en joden, waar we korte metten mee hebben gemaakt; de eerste 2 soorten met de hand, de laatste met pistool of geweer. U ziet uw neefje is ook al zo'n moordenaar, ofschoon m'n geweten me al heel weinig plaagt om die paar luizige joden'.

Waarom verzwijgt Kampman de bovenstaande informatie die hem - afgaande op zijn literatuurlijst - bekend moet zijn en doet hij zelfs beweringen die hiermee volledig in strijd zijn?

Het antisemitisme van de NSB als organisatie was inderdaad niet op uitroeiing gericht, maar wel degelijk op ontrecting, onteigening en deportatie. Dit antisemitisme gematigd noemen, zoals Kampman doet, is in strijd met de feiten.

Niet minder gefundeerd is zijn bewering dat ongeveer 8% van de NSB-leden zich richtte op nazi-Duitsland en de overgrote meerderheid - circa 92% van de NSB-leden, behorende tot de 'Mussert-meerderheidsfractie'- dit dus niet deden. De NSB richtte zich als organisatie uitdrukkelijk op nazi-Duitsland. Niet alleen tijdens de bezetting maar ook in de periode daarvoor.

In de laatste anderhalf jaar voor de bezetting heeft NSB-leiding in belangrijke mate bijgedragen aan het scheppen van een geestelijke klimaat waarin collaboratie voor de meeste partijgenoten acceptabel werd. In het artikel 'Twee werelden botsen' – op 16 december 1938 gepubliceerd in *Volk en Vaderland* – stelde Mussert dat een nieuwe wereldoorlog onvermijdelijk was. Het Joodse volk was 'in vollen oorlog met Duitsland en Italië'. De andere Europese volkeren konden zich hieraan niet meer onttrekken. De NSB-leider beschouwde de komende oorlog als een *manicheïstische* strijd tussen 'de wereld van het liberalisme-kapitalisme-marxisme (....) of meer op den man af gezegd de JOODSCHE' en 'de wereld van fascisme en nationaal-socialisme'. In Musserts antisemitische wereldbeeld beheersten de Joden de Verenigde Staten en de Sovjet-Unie. Engeland was voor de Joden 'een fort' en ons land hun 'meest vooruitgeschoven bastion', waar de eerste oorlogshandelingen zouden plaatsvinden.

De NSB-leider trok zelf de uiterste consequentie uit deze radiale opvatting. Reeds een jaar vóór de bezetting bood hij zichzelf bij de nazi's aan als bondgenoot. Op 20 april 1939 bezocht Mussert in Berlijn een militaire parade ter gelegenheid Hitlers vijftigste verjaardag. Tegenover een medewerker

van het ministerie van Buitenlandse Zaken stelde de NSB-leider dat hij het eenmaal aan de macht gekomen de As-mogendheden zou steunen in een toekomstige oorlog met Engeland. Mussert pleitte daarnaast voor de samenvoeging van ons land en Vlaanderen. Met zijn koloniën zou dit vergrootte Nederland een trouwe en belangrijke bondgenoot voor het Derde Rijk zijn. Voorwaarde was wel dat nazi-Duitsland Nederland niet zou degraderen tot vazalstaat. In dat geval zou Mussert het werk van zijn beweging onmiddellijk staken. Het waren beslist geen profetische woorden.

Begin 1940 schreef Mussert in *Volk en Vaderland*: 'Als nationaal-socialist heb ik de onwankelbare overtuiging dat de nationaal-socialistische Duitse staatsleiding onder alle omstandigheden meer begrip zal tonen voor de Europese noodzakelijkheid van een Groot-Nederland dan de democratische heren in Londen en Parijs.' Openlijk erkende de NSB-leider dat hij streefde naar een vergroot Nederland en hij hiervoor op steun hoopte van nazi-Duitsland.

In april 1940 (nazi-Duitsland was inmiddels een halfjaar in oorlog met Frankrijk en Engeland) verklaarde Mussert tijdens een geheime ontmoeting tegenover de *Abwehr*-functionaris dr. Scheuermann dat hij liefst aan Hitlers zijde zou mee strijden. Bij een inval in Nederland zouden de Duitsers een regering onder Musserts leiding moeten installeren. Deze regering zou voor de bevolking als 'redder in nood' verschijnen. Na de Duitse overwinning zouden volgens de NSB-leider de Walen naar Frankrijk verbannen moeten worden. Kennelijk pleitte Mussert tijdens dit onderhoud eveneens voor de toevoeging van een etnisch gezuiverd België aan Nederland. Tijdens de 'Hagespraak der Bevrijding' (de titel is meer dan veelzeggend!) op 22 juni 1940 verklaarde Mussert zich volledig solidair met nazi-Duitsland en zijn strijd tegen Engeland. De 3300 kilo wegende bronzen 'stormklok' van de NSB schonk hij aan de opperbevelhebber van de Luftwaffe, Hermann Goering, 'als een offer, dat wij met liefde brengen voor hen, die nu metterdaad ons Volk en ons Vaderland beschermen'. Zo kort na het bombardement op Rotterdam was dit een hoogst opmerkelijk gebaar. Zelfs de Duitse autoriteiten waren destijds verlegen met Musserts aanhankelijksbetuigingen. Zij verboden tot eind 1941 de vertoning van de propagandafilm die van de 'Hagespraak der Bevrijding' was gemaakt.

Op 12 december 1941 legde Mussert in Berlijn aan Hitler een persoonlijke eed van trouw af.

Musserts oriëntatie op nazi-Duitsland en zelfs landverraad begonnen al vóór de bezetting. De bewering van Kampman dat de 'heel ongewone omstandigheden (oorlog, bezetting) de NSB tot collaboratie brachten is dan ook tendentius. Hetzelfde geldt voor zijn bewering dat er binnen de NSB een gematigde stroming bestond, waartoe 92% van de NSB-leden behoorde, en slechts 8% van de NSB-leden zich richtte op nazi-Duitsland.

Tijdens de oorlog bestond de NSB uit een radicale stroming die streefde naar samenwerking in door nazi-Duitsland gedomineerde Bond van Germaansche Volkeren onder leiding van Mussert en een *nog radicalere stroming* die het volledig opgaan van ons volk en grondgebied bepleitte in een Groot-Germaans rijk. De voorman van de Nederlandse SS, Henk Feldmeijer, en Rost van Tonningen waren de voornaamste vertegenwoordigers van deze laatste stroming.

Beide stromingen binnen de NSB richtten zich op nazi-Duitsland en werkten – ondanks incidentele protesten van Mussert – loyaal met de bezettende macht samen.

Vrijwel alle bovenstaande feiten, evenals de voor de NSB belastende feiten die ik noem in mijn recensie, staan beschreven in de publicaties die Kampman vermeldt op zijn literatuurlijst. Hij geeft er evenwel de voorkeur aan hem onwelgevallig informatie te verzwijgen en uit te gaan van een niet-bestaande gematigde stroming binnen de NSB om hier vervolgens frauduleuze cijfers over te fabriceren.

Niet minder tendentius is de passage die Kampman schrijft naar aanleiding van het feit dat circa 99% van de Nederlandse nationaal-socialisten voorafgaande aan 1 januari 1948 feitelijk ontslagen was van rechtsvervolging of procedureel veroordeeld voor de tijd van het voorarrest en dus als 'licht geval' gold. Kampman stelt:

'Tot deze categorie worden ook degenen gerekend die in vreemde krijgsdienst traden. Deelname aan Landwacht of de combinatie van lidmaatschap van de NSB en werkzaamheden bij SD en bij de onder Rauter vallende Nederlandse politie, betekende niet per definitie deelname aan misdaden of misdaden tegen de menselijkheid. De toenemende ernst van het delict correspondeerde met de afname van het aantal veroordeelden. Straffen van vijf tot tien jaar (in het algemeen de uiterste strafmaat, levenslang en de doodstraf vielen toe aan circa 1% van de totale Nederlandse nationaal-socialistische populatie, dat wil zeggen, een categorie van totaal duizend personen.'

Een paar regels verder schrijft Kampman dat door hem genoemde 'uiterste strafmaat' toeviel aan 'een zeer gering promillage, dus enkele honderden personen'. De indruk wordt gewekt dat slecht een miniem gedeelte van de Nederlandse nationaal-socialisten betrokken was bij misdaden of misdaden tegen de menselijkheid.

Dat deelname aan de Landwacht en werken voor de SD niet automatische betrokkenheid bij misdaden betekent, zoals Kampman stelt, is waar. Gezien het optreden van deze organisaties in het algemeen is de kans hierop echter zeer reëel.

Bij deze passage van Kampman dienen nog een aantal andere kanttekeningen worden geplaatst.

Ten eerste zijn misdaden gepleegd buiten Nederlands grondgebied door Nederlandse Oostfrontvrijwilligers (een aanzienlijke groep van 23.000 personen) in het kader van de Bijzondere Rechtspleging niet onderzocht. De studie van Van Roekel maakt duidelijk dat tenminste een deel van deze vrijwilligers betrokken is geweest bij grootschalige moordpartijen op Joden. De eerder geciteerde uitlating uit de in *Volk en Vaderland* opgenomen brief van een NSB'ers aan het Oostfront en de aangehaalde voorbeelden door Loe de Jong, Ad van Liempt en Jan Kompagnie – volledig genegeerd door Kampman – wijzen hier eveneens op.

Ten tweede zijn ook verschillende andere Nederlandse nationaal-socialisten die misdaden pleegden nooit of licht veroordeeld omdat bepaalde misdrijven niet zijn meegenomen bij hun berechting, er onvoldoende bewijs was of zij voortijdig overleden dan wel naar het buitenland gevlucht waren.

Het is onbekend hoeveel personen het hier betreft. Duidelijk is wel dat het bij bepaalde categorieën verdachten in verhouding soms behoorlijk kon oplopen. Van 54 Jodenjagers van de beruchte Colonne Henneicke waren drie gestorven voordat de rechter een oordeel kon vellen, zes slaagden erin het land te ontvluchten en twee zijn er niet vervolgd: een omdat hij volgens zijn huisarts niet vervolgd kon worden (vanwege een hersenletsel was hij goeddeels zijn geheugen kwijt' en de ander vanwege een ernstige fout in de dagvaarding).

Op grond van het bovenstaande kan niet anders dan worden geconcludeerd dat Kampman zich bewust aan geschiedvervalsing schuldig maakt. Hij verzwijgt veelvuldig feiten die zijn ongefundeerde uitgangspunten en conclusies weerspreken. Bedenklijk is dat hij serieuze historici, zoals bijvoorbeeld Ad van Liempt, Peter Romijn, Ismee Tames, Bart van der Boom, Bas Kromhout, etc., in zijn boek beschuldigd van 'voorbarige generalisaties op grond van onder meer gebrekkige methodologie', 'kennisonrechtvaardigheid' en 'stereotypering' ten aanzien van de NSB en andere vormen van verdraaiing van de historische werkelijkheid. Het is opmerkelijk dat Kampman, die voortdurend anderen 'pseudo-statistiek' en 'veelvuldig gebruik van niet kwantificeerbare grootheden' verwijt, zelf volstrekt onbetrouwbare cijfers presenteert om zijn bedenkelijke beweringen te onderbouwen.